

Problematika veznika kot besedne vrste v enojezičnem slovarju

Agnes Pisanski Peterlin

Abstract

There is a strong tendency in lexicography to focus on lexical words at the expense of function words. Previous studies have identified specific issues that arise in dictionary definitions and descriptions of function words due to their specific characteristics, particularly their grammatical function and the restricted lexical meaning. The aim of this paper is threefold: to briefly present the conjunction as a part of speech, focusing on its definition, function and typology; to provide an overview of recent research on conjunctions; and to analyse the treatment of conjunctions in *Slovenski pravopis 2001* and *Slovar slovenskega knjižnega jezika*, highlighting potential challenges in the dictionary treatment of conjunctions in a monolingual general purpose Slovenian language dictionary.

Keywords: conjunction, function words, lexicography, monolingual dictionary

Ključne besede: veznik, funkcijske besede, leksikografija, enojezični slovar

1 UVOD

Glede na osnovno poslanstvo leksikografije ni presenetljivo, da je v leksikografskih raziskavah in v splošnih enojezičnih slovarjih standardnega¹ jezika poudarek predvsem na obravnavi **leksikalnih besednih vrst** (prim. npr. Osswald, v tisku), vprašanju obravnave **slovnčnih oziroma funkcijskih besednih vrst** pa je namenjeno mnogo manj pozornosti. Adamska-Sałaciak (2008) opozarja, da se leksikografi tovrstnih besednih vrst pravzaprav bojijo (prim. tudi Kirkpatrick 1985: 11), Osswald (V tisku) pa poudarja, da je sama leksikografska obravnava slovnčnih besednih vrst problematična. Sinclair (1991: 81) celo izrazi dvom, ali je slovnčne besedne vrste res smiselno vključevati v slovar, ki je vendarle primarno namenjen obravnavi leksikalnih besednih vrst. Balažic Bulc (2009: 33) v tem kontekstu opozarja na »pomensko občutljive kategorije«, torej na tiste kategorije, pri katerih je pomen odvisen od konteksta, pri čemer je treba seveda poudariti, da je pomenska odvisnost od konteksta tudi sicer v ospredju sodobne leksikografije tudi pri obravnavi leksikalnih besednih vrst.

Splošni enojezični slovarji, namenjeni rojenim govorcem jezika, se s skladenjskimi lastnostmi funkcijskih besednih vrst ne ukvarjajo zelo podrobno, kajti predpostavlja se, da bodo uporabniki slovarja imeli vsaj osnovno znanje jezika, uporaba funkcijskih besed pa je del splošne gramatikalne kompetence (Osswald, v tisku). Analize različnih slovarjev pa pokažejo, da obstoječe parafraze pomena funkcijskih besed niso posebej uporabne (Hoekstra 2010: 1009; Coffey 2006: 159; Balažic Bulc 2009: 39) zaradi same narave posameznih funkcijskih besed.

Ker so slovnčne besedne vrste tako heterogena kategorija, jih tudi specializirani slovarji funkcijskih besednih vrst obravnavajo zelo različno; vezniki gotovo sodijo med tiste slovnčne besede, ki imajo najbolj kompleksne skladenjske lastnosti (Osswald, v tisku).

Namen pričujočega članka je na kratko predstaviti veznike kot besedno vrsto, in sicer z vidika njihove definicije, funkcije in tipologije, predstaviti novejšo smeri jezikoslovnih raziskav veznikov, analizirati obravnavo veznikov v Slovenskem pravopisu 2001 (Toporišič et al. 2010), v nadaljevanju SP, in Slovarju slovenskega knjižnega jezika, v nadaljevanju SSKJ in SSKJ2, ter izpostaviti potencialne probleme obravnave veznikov v enojezičnem slovarju za slovenski jezik.

1 Izraz standardni uporabljam v skladu z izhodišči, ki jih izpostavlja Skubic (2003: 209–210), predvsem pa prispevek Gorjanc et al. (2015).

2 PROBLEMATIKA VEZNIKOV

2.1 Osnovne značilnosti veznikov

V slovnichnem opisu so vezniki definirani kot nepregibna **slovnichna besedna vrsta** (prim. Toporišič, 2011: 318; Quirk et al. 1992: 68, 72), ki nimajo vloge stavčnih členov (Toporišič 2011: 319), njihova funkcija pa je, da povezujejo stavke ali dele stavkov (Crystal 1995: 213); v slovenščini so nekateri vezniki (npr. *da*) izključno medstavčni (Toporišič 2004: 426).

V nasprotju s predlogi, ki imajo prav tako povezovalno funkcijo (Crystal 1995: 206), vezniki ne vplivajo na sklonsko obliko besed ali besednih zvez, ki jih povezujejo (Toporišič 2004: 426). Kot slovnichna besedna vrsta nimajo vsebinskega pomena temveč slovnichni pomen (prim. Vidovič Muha 2007: 400; Gramley in Pätzold 1992: 125), čeprav Gramley in Pätzold (1992: 125) poudarjata, da imajo vezniki vendarle pomembno leksikalno komponento (časovnost, vzročnost, dopustnost, pogojnost itd.).

Prvo temeljito obravnavo problematike veznika v slovenščini predstavlja Pogorelec (1964). Toporišič (2004: 426) uvršča veznike med **vezniške besede** (v njegovi tipologiji so to slovnichne oziroma skladske besedne vrste); poleg veznikov med vezniške besede sodijo še oziralni in vprašalni zaimki ter nekateri členki. Toporišič (2007: 409) pa veznike opiše še kot **vezala** oziroma **junkcije**, med katere sodijo tudi **sovezniki**, to so prislovi, členki in zaimki, ki uvajajo odvisnike. Vezniki se po njegovem mnenju od soveznikov razlikujejo po tem, da so samo ali predvsem vezala, sovezniki pa so prvotno nekaj drugega »se pa rabijo tudi na začetku odvisnikov ali drugega dela priredja« (Toporišič 2007: 409) in imajo v nasprotju z vezniki funkcijo stavčnih členov. Ker vezniki in tako imenovani sovezniki opravljajo identično funkcijo, je zelo verjetno, da je pri slovarki obravnavi veznikov potencialno problematično prav razmejevanje med tema dvema kategorijama.

2.2 Vrste veznikov glede na obliko

Glede na obliko loči Toporišič (2004: 426) v slovenščini **enodelne** veznike (npr. *in*, *pa*) in **dvodelne** veznike (npr. *ne samo – ampak tudi*). Enodelni vezniki so po Toporišiču (2004: 427) lahko tudi **večbesedni**, vsi večbesedni vezniki razen *to je* so medstavčni. Večbesedni vezniki so lahko sestavljeni iz kombinacije prislova in veznika (npr. *zato ker*), iz členka in veznika (npr. *češ da*) ali iz predloga, kazalnega zaimka in *da*, *ko* ali *ker* (npr. *kljub temu da*). Dvodelni vezniki so lahko sestavljeni iz dveh enakih veznikov (npr. *ali – ali*) ali pa iz veznika in soodnosnice (npr. *tako – kakor*).

2.3 Vrste veznikov glede na razmerje med elementi, ki jih povezujejo

Glede na razmerje med elementi, ki jih veznik povezuje, veznike delimo na **priredne (parataktične)** in **podredne (hipotaktične)**. Priredni vezniki povezujejo enote, ki imajo v povedi enakovreden status, npr. dva stavka, dve samostalniški besedni zvezi ali dva pridevnika (Crystal 1995: 213). Toporišič (2004: 432–433) za slovenščino navaja sedem vrst prirednih razmerij (vezalno, stopnjevalno, ločno, protivno, vzročno, pojasnjevalno in sklepalno).

Podredni vezniki povezujejo enote, ki v povedi niso enakovredne; tipičen primer je povezovanje glavnega in odvisnega stavka (Crystal 1995: 213). Po Toporišiču (2004: 433) je v slovenščini mogoče identificirati trinajst vrst podrednih razmerij (osebko, povedkovo, predmetno, krajevno, časovno, načinovno, primerjalno, posledično, pogojno, dopustno, vzročno, namerno in prilastkovno). Nekateri slovenski vezniki so večfunkcijski, kar pomeni, da se »uporabljajo v več vrstah priredja ali podredja« (Toporišič 2004: 434): primeri večfunkcijskih prirednih veznikov so *in*, *pa*, *ter* in *ali*, podrednih pa *da*, *ko* in *če* (Toporišič 2004: 435–436).

2.4 Novejše smeri v raziskovanju veznikov

V zadnjih desetletjih se v uporabnem jezikoslovju raziskave veznih elementov osredotočajo predvsem na povezave med deli besedila, torej **medpovedne povezovalce** oziroma **konektorje**. Raziskave konektorjev v veliki meri temeljijo na študijah kohezije v smislu diskurzivnih odnosov nad slovnično strukturo, kot sta kohezijo izvirno opredelila Halliday in Hasan (1976), kasneje pa je njuno delo sistematično nadgradil J. R. Martin (2003). Raziskovalci, ki se ukvarjajo s konektorji, navadno v prvi vrsti delijo konektorje na **medpovedne** in **medstavčne**: tako Halliday in Hasan (1976) razlikujeta med zunanji in notranji konjunkcijskimi odnosi, Van Dijk (1979), ki med konektorje šteje tudi medstavčne veznike, pa med semantičnimi in pragmatičnimi konektorji, pri čemer so slednji navadno na začetku povedi. Tudi v slovenskem jezikoslovju so se uveljavile različne definicije konektorjev: Žagar in Schlamberger Brezar (2009: 164), ki se s povezovalci ukvarjata v okviru teorije argumentacije, to kategorijo obravnavata kot del nadpovedne skladnje, podobno razumeje med vezniki in vezniškimi konektorji Žele (2012), nasprotno pa Gorjanc (1998) med konektorje uvršča tako medpovedne kot medstavčne vezi; za natančnejši pregled razmejitev med vezniki in konektorji prim. tudi Schlamberger Brezar (2009). V besediloslovnih raziskavah se za slovenščino problematika veznikov in konektorjev pogosto prepleta s problematiko členkov (prim. npr. Smolej

2004), prav s problematiko obravnave konektorjev v enojezičnem referenčnem slovarju pa se ukvarja Balažič Bulc (2009).

Druge smeri raziskovanja veznikov segajo v žanrsko analizo (Rayson et al. 2001), na področje stilistike in foreznične lingvistike (Pavelec et al. 2008) in nenazadnje tudi kontrastivnega jezikoslovja v kombinaciji s prevodoslovjem. Prav v okviru slednjega so raziskave pokazale, da je tradicionalni slovnični pogled na veznike, ki izhaja iz enega samega jezika, včasih nekoliko preozek: identificirane so bile namreč velike razlike med jeziki (in posledično tudi v prevodih) celo pri rabi zelo pogostih veznikov, ki so na videz povsem neproblematični (npr. Ramm in Fabricius-Hansen 2005; Cosme 2006; Behrens 2008; Pisanski Peterlin 2010; Hirci in Mikolič 2014). Če upoštevamo, da so ena od pomembnih skupin uporabnikov slovarjev tudi prevajalci, bi morda prav izsledki kontrastivnih in prevodoslovnih raziskav na tem področju lahko služili za pripravo izhodišč za slovarski opis veznikov.

3 VEZNIKI V SP, SSKJ IN SSKJ2

Pregled obravnave veznikov v SP in SSKJ (ter SSKJ2) se osredotoča na vprašanje, katera gesla so v posameznem referenčnem viru opredeljena kot vezniki in kje med referenčnimi viri prihaja do razhajanj.

Analizirani so bili referenčni viri v elektronski obliki, ki je omogočala enostavno iskanje po ključnih izrazih (*veznik*, *vezniška*, *vez.*). Zabeleženi so bili vsi primeri rabe za posamezni vir. Sledila je primerjava naborov veznikov v izbranih referenčnih virih.

Primerjava naborov veznikov v SP, SSKJ in SSKJ2 pokaže nekaj neujemanja pri obravnavi veznikov. V tabeli 1 so predstavljeni tisti izrazi, ki so v SP obravnavani kot vezniki, v SSKJ in SSKJ2 pa ne.

Tabela 1: Gesla, ki so v SP obravnavana kot vezniki, v SSKJ pa ne.

	SSKJ	SSKJ2
<i>navrh</i>	prislov	prislov
<i>ergo</i>	prislov	členek
<i>namreč</i>	prislov v vezniški rabi	členek
<i>odnosno</i>	-	-
<i>vezniške zveze navzlic temu da, od kod, od koder, samo da, sedaj ko, še ko, šele ko, tačas ko, tako da, takoj ko, tako kakor, tako kot, tako da, takrat ko, toliko da</i>	-	-

Kot je razvidno iz Tabele 1, se v SP pojavljajo tri iztočnice, ki so opredeljene kot vezniki, v SSKJ in SSKJ2 pa kot prislovi oziroma členek, to so *navrh* (v SP je tudi homonimna iztočnica *navrh*, ki je prislov), *ergo* in *namreč*, pri čemer je *namreč* v SSKJ opisan kot prislov v vezniški rabi. SP obravnava tudi veznik *odnosno*, ki se kot geslo ne pojavi ne v SSKJ, ne v SSKJ2. V SP se kot samostojna gesla pojavljajo nekatere vezniške zveze, ki v SSKJ in SSKJ2 niso obravnavane kot iztočnice (*navzlic temu da, od kod, od koder, samo da, sedaj ko, še ko, šele ko, tačas ko, tako da, takoj ko, tako kakor, tako kot, tako da, takrat ko, toliko da*), seveda pa so kot gesla obravnavani vsi elementi teh vezniških zvez; prav tako so vsaj nekatere od omenjenih vezniških zvez navedene v zgledih pri posameznih elementih vezniških zvez.

Na prvi pogled je neujemanje med SP in SSKJ/SSKJ2 večje, kajti SP kot veznike poleg tega obravnava vrsto izrazov (*drugače, magari, odklej, samo, tako, tedaj, vendar, vendarle in zato*), ki so v SSKJ in SSKJ2 opredeljeni kot prislovi oziroma členki, ena od njihovih rab pa je opisana kot »vezniška«, med tem ko so v SP ti izrazi homonimne iztočnice, od katerih je ena veznik, druga pa prislov, v nekaterih primerih pa je homonimnih iztočnic še več. Podobno SP kot veznik obravnava tudi *ki*, in sicer v smislu vzročnega veznika v primerih, kot so *To imaš, ki si ji dajal potuho* (tovrstna raba je opisana kot starinska); SSKJ in SSKJ2 sicer navajata isti primer in izpostavljata vzporednico z vzročnim veznikom *ker*, vendar takšne rabe eksplicitno ne opisujeta kot vezniške, jo pa seveda opredeljujeta kot starinsko. V teh primerih gre torej za razliko med obravnavo posameznega izraza z različnimi rabami (SSKJ in SSKJ2) in obravnavo izraza kot več homonimnih iztočnic (SP).

Zelo podobna situacija se pojavi pri dvodelnih veznikih (npr. *ali – ali, kakor – tako*): SP jih obravnava kot ločene iztočnice, SSKJ in SSKJ2 pa ne.

Podobne razlike je mogoče opazovati tudi pri primerjavi v drugo smer. V Tabeli 2 so predstavljeni tisti izrazi, ki so v SSKJ in SSKJ2 obravnavani kot vezniki, v SP pa ne.

Tabela 2: Gesla, ki so v SSKJ in SSKJ2 obravnavana kot vezniki, v SP pa ne-

primer	SP
<i>nakar, odkar</i>	prislov
<i>kadar, kadarkoli, kakorkoli, kamor, kamorkoli, kar, kjer, kjerkoli, koder, koderkoli</i>	prislovni zaimek
<i>akopram, bilo, daravno, ino, jedva, ka, liki, nego, ni, no, pak</i>	-
<i>precej k, vtem ko</i>	-

Kot je razvidno iz Tabele 2, se v SSKJ in SSKJ2 pojavita dva veznika (*nakar* in *odkar*), ki sta v SP obravnavna kot prislova. Zanimivo je, da SSKJ in SSKJ2 kot veznike obravnavata vrsto izrazov (*kadar, kadarkoli, kakorkoli, kamor, kamorkoli, kar, kjer, kjerkoli, koder, koderkoli*), ki so v SP opredeljeni kot prislovni zaimki. V SSKJ in SSKJ2 so ti izrazi večinoma homonimne iztočnice, od katerih je ena prislov in druga veznik, izjemi sta le *kar* (tri homonimne iztočnice, zaimek, prislov in veznik) in *kadar*, ki je ena sama iztočnica. V SSKJ in SSKJ2 se prav tako pojavi vrsta gesel, označenih s kvalifikatorji »zastarelo«, »starinsko« in »narečno« (*akopram, bilo, daravno, ino, jedva, ka, liki, nego, ni, no, pak*), ki jih v SP ni. V SSKJ in SSKJ2 se pojavita dve vezniški zvezi, ki v SP nista navedeni kot gesli, in sicer *precej ko* in *vtem ko*: v SP se sicer pojavi iztočnica *precej* (prislov) v pomenu takoj, ki je označena s kvalifikatorjem »zastarelo«, vezniška zveza *precej ko* pa ob njej ni posebej omenjena. V SSKJ in SSKJ2 so nekatere rabe drugih besednih vrst opisane kot »vezniške«, vendar tovrstne formulacije niso bile zajete v pričujočo analizo.

Razlike med SSKJ in SSKJ2 v obravnavi veznikov so sicer minimalne. Nekatere se navezujejo prav na že omenjeno »vezniško rabo«, ki je v SSKJ2 pri nekaterih izrazih opredeljena kot »členkovna raba« (raba prislova *dalje* v pomenu izražanja »obstoja nečesa poleg že povedanega« je tako v SSKJ opisana kot »vezniška«, v SSKJ2 pa »členkovna«, razlaga in zgledi pa so enaki). Podobno so posamezne rabe nekaterih veznikov v SSKJ2 opisane kot členkovne, v SSKJ pa niso posebej opredeljene, tako npr. *oziroma* v smislu »pravzaprav« (*šport oziroma alpinizem je gojil že od mladih nog*) ali so opisane kot ekspresivne, npr. *da* za izražanje ukaza ali želje (*da mi pri priči izgineš*), ali prislovne, npr. *saj* za izražanje ugotovitve (*torej je priznal. Saj mu ni preostalo nič drugega*).

4 RAZPRAVA

Analiza iztočnic, ki so v SP in SSKJ ter SSKJ2 opredeljene kot vezniki, pokaže precejšnje konceptualno ujemanje pri obravnavi veznikov, kar je verjetno posledica dejstva, da gre za razmeroma jasno definirano besedno vrsto: vezniki povezujejo stavke ali dele stavkov (Crystal 1995: 213), v nasprotju s prislovi in zaimki nimajo vloge stavčnih členov (Toporišič 2011: 319) in v nasprotju s predlogi ne vplivajo na sklonsko obliko (Toporišič, 2004: 426).

Potencialno problematično je razmerje med vezniki in nekaterimi prislovi/členki ter redkeje zaimki, torej tistimi elementi, ki jih Toporišič (2007) imenuje »sovezniki« in uvajajo odvisnik ali drugi del priredja (Toporišič 2007: 409). Verjetno prav zaradi prepletanja funkcij v SP in SSKJ/SSKJ2 prihaja do nekaj neujemanja pri razlikovanju med vezniki in prislovi oziroma členki (*navrh, ergo, namreč, nakar* in *odkar*). Kriteriji za razdvoumljanje niso zelo natančno razloženi: »V bistvu

so vse to vezala (junkcije), vezniki pa so tista vezala, ko so samo ali predvsem to, sovezniki pa tiste besede, ki so prvotno kaj drugega, se pa rabijo tudi na začetku odvisnikov ali drugega dela priredja« (ibid.).

Poleg tega se pokažejo neujemanja pri obravnavi izrazov, ki imajo več slovnčnih funkcij – SP in SSKJ/SSKJ2 se pri posameznih izrazih različno odločata glede tega, ali jih obravnavata kot več različnih gesel, ali kot eno geslo, znotraj katerega so opisani različni pomeni. Tako SP izraze *drugače, magari, odklej, samo, tako, tedaj, vendar, vendarle* in *zato* obravnava kot homonimne iztočnice, od katerih je ena samostojna veznik, druga pa prislov, SSKJ in SSKJ2 pa te izraze obravnavata kot prislove/členke, pri katerih je ena od rab vezniška (v Uvodu v SSKJ/SSKJ2, (2014: 28), je posebej izpostavljena težnja, da bi bilo homonimnih iztočnic čim manj). V Uvodu v SSKJ/SSKJ2 (Bajec in sod. 2014: 32), je navedeno tudi, da pri slovnčnih besedah »odloča o razvrščanju razlag pogostnost«, pri čemer ni razloženo, kako je bila pogostnost izmerjena, »ob enaki pogostnosti pa ustaljeno slovnčno zaporedje«.

Nasprotno pa se v SSKJ in SSKJ2 pojavljajo homonimne iztočnice *kadarkoli, kakorkoli, kamor, kamorkoli, kar, kjer, kjerkoli, koder, koderkoli*, od katerih je ena veznik in ena zaimek, ti izrazi so v SP opredeljeni kot prislovni zaimki. Podobna je tudi problematika *ki* (med veznike ga uvršča SP) in *kadar* (med veznike sodi po SSKJ in SSKJ2).

Na vprašanje ureditve slovarja in uvajanja samostojnih gesel se navezuje tudi obravnavo dvodelnih veznikov, ki so v SP načeloma obravnavani kot ločena gesla, v SSKJ in SSKJ2 pa kot podgeslo.

Analiza pokaže tudi, da se zelo pomembno vprašanje odpira v zvezi z obravnavo vezniških zvez (v Toporišič 2004 so to »večbesednimi vezniki«): SP in SSKJ/SSKJ2 se glede tega, katere vezniške zveze je smiselno obravnavati kot ločena gesla, ne ujemata v celoti: korpusna analiza, narejena na osnovi skladijsko razčlenjenega korpusa, bi utegnila pomembno prispevati k bolj sistematičnemu odločanju na tem področju.

Seveda se med referenčnimi viri pojavljajo tudi razlike pri vprašanju vključevanja posameznih veznikov (zastarelih, narečnih), vendar je odločitev o tem vezana predvsem na splošno usmeritev referenčnega vira.

Sklenemo lahko, da bi alternativna slovarska predstavitev morala upoštevati naslednja izhodišča:

- besednovrstna opredelitev funkcijskih besed je v nekaterih primerih problematična;

- v teh primerih se postavlja vprašanje, ali sodijo slovnične informacije v izhodišče opisa ali predstavljajo za uporabnika dodatne informacije;
- če je informacija o besednovrstni opredelitvi del slovarskega opisa, bi bilo smiselno zagotoviti, da je razmejitev med vezniki in prislovi, členki ter zaimki, ki uvajajo odvisnik oziroma drugi del priredja, sistematična in teoretično osnovana;
- kriterije za razvrščanje razlag pri homonimnih iztočnicah bi bilo treba opredeliti jasneje in natančneje kot v SSKJ/SSKJ2 (2014: 32);
- smiselna je specifična obravnava večbesednih enot (dvodelni vezniki, vezniške zveze, večbesedne enote, ki so v korpusu razpoznavne po ponavljajočih vzorcih in pri katerih je mogoče ugotavljati specifično besedilno funkcijo);
- slovarsko obravnavo bi kazalo prilagoditi tudi potencialno pomembni ciljni skupini slovarskih uporabnikov medjezikovnih posrednikov (npr. prevajalci, tolmači, učitelji tujega jezika).

5 SKLEP

Pričujoča analiza je pokazala, da je besednovrstna² opredelitev veznikov v slovarju razmeroma neproblematična, predvsem zaradi njihove jasne definicije. Analiza je prav tako pokazala, da ostajata odprti dve večji vprašanji: kakšna je optimalna slovarska obravnava tistih izrazov, ki združujejo funkcije prislovov/členkov (ali morda tudi zaimkov) in veznikov, ter katere vezniške zveze bi bilo smiselno obravnavati kot ločena gesla. S teoretičnega vidika bi razmejitev med vezniki in sorodnimi besednimi vrstami lahko temeljila na modelu, ki ga predstavlja Gorjanc (1998). Zdi pa se, da bi bila pri odločanju o teh vprašanjih lahko v veliko pomoč tudi korpusna analiza, ki bi dala podatke o pogostnosti rabe.

Analiza gradiva, ki je predstavljena v tem prispevku, se je osredotočala predvsem na vprašanje, kateri izrazi so bili v posameznih referenčnih virih opredeljeni kot vezniki. Vprašanje slovarske obravnave veznikov pa gotovo zajema tudi to, kakšni slovarski opisi veznika so za posamezne vrste enojezičnih referenčnih virov najbolj primerni. V Uvodu v SSKJ/SSKJ2 (2014: 31) je izpostavljeno dejstvo, da so slovnične besede obravnavane nekoliko specifično, saj imajo »v razlagah opisane svoje funkcije, sicer so obravnavane po enakih načelih kakor navadne besede«. Lang (1989) poudarja pomen vključevanja slovničnih spoznanj v geselski sestavek in meni, da je nujno, da se v opis veznikov vključijo sintaktični podatki in podatki o sintaktičnih omejitvah (povzeto po Osswald, v tisku). Vendar pa je je nadvse pomembno vprašanje kompleksnosti sintaktičnih

² Mnogo bolj sta seveda problematični funkcijska in pomenska opredelitev.

podatkov, ki naj bodo v splošni enojezični slovar vključeni: kot opozarja Balažic Bulc (2009: 39), skladijski opisi konektorjev v obstoječih jezikovnih virih za slovenščino zahtevajo »visoko jezikovno kompetentnost« in so za to namenjeni le strokovnjakom. Balažic Bulc (2009: 39) opozarja še na eno pomanjkljivost obstoječih skladijskih opisov konektorjev: ne vsebujejo namreč informacij o tem, »kdaj in kako naj se določeno jezikovno strukturo uporabi v komunikaciji«. Razširitev raziskave na obravnavo veznikov v enojezičnih slovarjih standardnega jezika, namenjenih rojenim govorcem za različne jezike, in raziskava, ki bi se osredotočila na potrebe nekaterih najpogostejših skupin uporabnikov enojezičnega slovarja pri opisu veznikov, bi omogočili boljši vpogled v potencialne izboljšave slovarskih opisov.